

OPENBAAR MINISTERIE

College van procureurs-generaal

Postbus 20305, 2500 EH Den Haag

Ministerie van Justitie en Veiligheid
Directie Wetgeving
t.a.v.
Postbus 20301
2500 EH DEN HAAG

Prins Clauslaan 16
2595 AJ Den Haag
T +31 88 699 11 00
www.om.nl

Datum 8 april 2019
Onderdeel WBOM
Ons kenmerk WBOM/18021
Uw kenmerk 2477367
Onderwerp Advies conceptwetsvoorstel Invoeringswet USB

Bij beantwoording de datum en
ons kenmerk vermelden.

Geachte mevrouw

Bij brief van 4 februari 2019 heeft u namens de minister voor Rechtsbescherming het College van procureurs-generaal gevraagd te adviseren over het conceptwetsvoorstel Wijziging van het Wetboek van Strafvordering en enkele andere wetten in verband met de invoering van de Wet herziening tenuitvoerlegging strafrechtelijke beslissingen.¹

Het wetsvoorstel strekt allereerst tot het regelen van de samenloop van de Wet USB met wetsvoorstellen en wetten die tijdens de totstandkoming van de Wet USB en nadien zijn ingediend en/of in werking getreden. Verder voorziet dit wetsvoorstel in wetstechnische wijziging en stroomlijning van de bepalingen die betrekking hebben op de maatregelen van terbeschikkingstelling (tbs) en plaatsing in een inrichting voor jeugdigen (pij).

Tot slot strekt dit wetsvoorstel tot uitvoering van de bij de Vaststelling van de begrotingsstaten van het Ministerie van Justitie en Veiligheid voor het jaar 2018 aangenomen motie Van Oosten c.s., waarin wordt opgeroepen de executieverjaringstermijnen uit artikel 76 van het Wetboek van Strafrecht (Sr) af te schaffen.²

Alvorens op het wetsvoorstel in te gaan vraagt het College graag uw aandacht voor het volgende. In eerste instantie zou de Invoeringswet USB uitsluitend technische wijzigingen bevatten, bedoeld om een probleemloze tijdige invoering

¹ Stb. 2017, 82 (Wet USB)

² Kamerstukken II 2017/18, 34775 VI, nr. 50

van de Wet USB op 1 januari 2020 mogelijk te maken. Het is voor de praktijk, waar al druk wordt gewerkt aan de implementatie, van het grootste belang dat de Wet USB tijdig op 1 januari 2020 kan worden ingevoerd. Een voorspoedige behandeling van het onderhavige wetsvoorstel is daarvoor een eerste vereiste. Het wetsvoorstel bevat nu echter ook inhoudelijke onderdelen, waaronder het laten vervallen van de executieverjaringstermijnen en een gewijzigde regeling van de pij.

De situatie kan zich voordoen dat gedurende de verdere (parlementaire) behandeling van het wetsvoorstel naar aanleiding van het advies van de Raad van State of het verslag van de Tweede Kamer is te voorzien dat de behandeling van het wetsvoorstel als gevolg van een inhoudelijke discussie vertraging op zal lopen. Mogelijk komt dan de voorgenomen inwerkingtreding van de Wet USB op 1 januari 2020 in gevaar. Het College dringt erop aan dat als voorzienbaar is dat er vertraging op kan treden, de inhoudelijke onderdelen uit de Invoeringswet USB worden gehaald, zodat zeker kan worden gesteld dat de inwerkingtreding van de Wet USB op 1 januari 2020 doorgang kan vinden. Voor de inhoudelijke onderwerpen is het dan beter een zelfstandig wetsvoorstel te schrijven.

Afschaffen executieverjaringstermijnen

Met de uitvoering van de hierboven genoemde motie Van Oosten c.s. komen de executieverjaringstermijnen te vervallen. Het College is het eens met het uitgangspunt, dat niemand zijn of haar straf mag ontlopen en dat misdaad niet mag lonen.

Het College vraagt zich echter af of van het voorstel wel enig voordeel is te verwachten. Algemeen is aanvaard dat in het stelsel van de wet ligt besloten dat onherroepelijke beslissingen niet alleen mogen, maar ook moeten worden ten uitvoer gelegd. Maar niet voor niets wijst de memorie van toelichting erop dat de redelijke termijn in artikel 6 EVRM zich ook uitstrekt over de tenuitvoerlegging. Dit betekent dat personen ook na de afschaffing van de executieverjaring recht hebben op een tijdige uitvoering van een definitief veroordelend vonnis. Indien de overheid al te lang wacht met de uitvoering van een straf of maatregel, kan een poging daartoe strijdig zijn met de beginselen van een behoorlijke procesorde. Het College adviseert om dit aspect in de memorie van toelichting nader te belichten.

In de memorie van toelichting wordt geen aandacht besteed aan de Gratiwet. Gelet op artikel 2 onderdeel b van de Gratiwet, waarin is bepaald dat gratie kan worden verleend indien aannemelijk is geworden dat met de tenuitvoerlegging van de rechterlijke beslissing of de voortzetting daarvan geen met de strafrechtstoepassing na te streven doel in redelijkheid wordt gediend, is de vraag gerechtvaardigd of het voorstel om de executieverjaringstermijnen te schrappen

niet een toename van het aantal gratieverzoeken tot gevolg zal hebben. Kan een (al te) lange termijn, gelegen tussen onherroepelijkheid en tenuitvoerlegging, een reden zijn voor het verlenen van gratie? Het College gaat ervan uit dat dit inderdaad het geval is. Dat zou dan weer leiden tot de wens om, in verband met de rechtszekerheid, in ministerieel beleid vastgesteld te zien welke termijnen dienen te worden aangehouden. Juist een dergelijk 'beleid' zit als het ware in de termijnen die nu zijn afgeschaft.

In de memorie van toelichting wordt gesteld dat het afschaffen van de executieverjaringstermijnen zal leiden tot meer daadwerkelijke tenuitvoerlegging van sancties. Maar, terecht worden de verwachtingen over het effect van de afschaffing op pagina 4 van de memorie van toelichting getemperd. Erkend wordt dat uit onderzoek blijkt dat naarmate de tijd verstrijkt, de kans op tenuitvoerlegging steeds kleiner wordt. Op voorhand is niet duidelijk in hoeverre er meer straffen daadwerkelijk zullen kunnen worden geëxecuteerd, maar wel zeker is dat de praktijk straks zal worden geconfronteerd met een groeiend aantal zaken die niet kunnen worden afgesloten. Daardoor zal de praktijk worden geconfronteerd met meer werk en meer kosten.

Alles afwegende voorziet het College dat van het voorstel geen daadwerkelijk voordeel is te verwachten, maar dat het de praktijk voornamelijk belast met extra werk en extra kosten.

Doelbinding van informatie

Na inwerkingtreding van de Wet USB zal er veel informatie worden verwerkt in de keten. De verwerking van gegevens biedt de mogelijkheid om lopende zaken in onderling verband en op het niveau van een individueel persoon te bezien. Daarnaast kan informatie over openstaande straffen bijvoorbeeld van belang zijn in de opsporings- en vervolgingsfase van andere strafbare feiten en/of van andere verdachten.

Op grond van artikel 5 lid 1 sub a AVG mogen persoonsgegevens alleen worden verwerkt voor een 'welbepaald, uitdrukkelijk omschreven en gerechtvaardigd' doel, hetgeen wordt aangeduid met doelbinding. In de Wet USB ontbreekt echter een specifieke verstrekings- en ontvangstbepaling. Voor de praktijk betekent dit dat een duidelijk kader ontbreekt waaraan getoetst kan worden of de verwerking van de gegevens mogelijk is in het licht van het beoogde doel. In veel gevallen betekent dit dat het onduidelijk is of de gevraagde informatie kan worden verwerkt.

Het College adviseert om de praktijk hierin tegemoet te komen en in de Invoeringswet USB alsnog een artikel op te nemen waardoor de benodigde verwerking van informatie in de keten expliciet mogelijk wordt gemaakt en wordt gebonden aan een welbepaald, uitdrukkelijk omschreven en gerechtvaardigd doel.

Plaatsing in een inrichting voor jeugdigen

In de memorie van toelichting wordt uitgelegd dat enkele bepalingen inzake de plaatsing in een inrichting voor jeugdigen (pij) worden verduidelijkt en gestroomlijnd. Vanwege de veronderstelde technische aard van deze wijzigingen wordt volstaan met enkele algemene opmerkingen. De veranderingen hebben als doel de regeling voor de praktijk eenvoudiger toepasbaar te maken. Daarbij is aansluiting gezocht bij de wettelijke vormgeving van de regeling van de tbs-maatregel.

Het College merkt op dat de voorgestelde wijzigingen echter niet louter als een technische aangelegenheid kunnen worden aangemerkt. De voorgestelde wijzigingen zijn inhoudelijk van aard en het College meent dat zij in de memorie van toelichting van een behoorlijke motivering behoren te worden voorzien.

Artikel 6:2:22 Sv wordt opnieuw vastgesteld en er wordt een nieuw artikel ingevoegd (artikel 6:2:23 Sv). Het tweede lid van eerstgenoemde bepaling komt nagenoeg overeen met artikel 6:2:16 Sv, dat betrekking heeft op de tbs-maatregel. In het tweede lid staat kort samengevat dat Onze Minister erop toe dient te zien dat de jeugdige ter beschikking gestelde de nodige behandeling krijgt, de veiligheid van de samenleving in acht wordt genomen en de belangen van de slachtoffers worden gediend. Daarnaast kan de minister met betrekking tot bepaalde jeugdigen aan het hoofd van de instelling bijzondere aanwijzingen geven in het belang van de veiligheid van anderen of de algemene veiligheid van personen of goederen of het belang van het slachtoffer.

Het College vraagt zich af of met deze bepaling het belang van het kind wel voldoende wordt geadresseerd. Het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind³ (IVRK) eist van de Staten die partij zijn dat bij alle maatregelen die kinderen betreffen, het belang van het kind voorop dient te staan. Dit vereiste is opgenomen in artikel 3 van het verdrag en geldt voor alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen. Dat geldt ook in geval van procedures in het jeugdstrafrecht.⁴ In de voorgestelde bepaling wordt wel aangestipt dat de jeugdige de nodige behandeling dient te krijgen, maar de indruk wordt gewekt dat de veiligheid van de maatschappij en het belang van slachtoffers voorop staat. Het College meent dat een nadere uitleg op dit punt in de memorie van toelichting verhelderend kan werken.

³ 20-11-1989, Trb. 1990, 170

⁴ Committee on the rights of the child, General Comment no. 10 (2007), pag. 3, § 4

In de memorie van toelichting wordt gesteld dat de pij-wetgeving in haar huidige redactie door de praktijk als ontoegankelijk en ingewikkeld wordt ervaren. Het College kan zich vinden in het streven om de regeling voor de praktijk eenvoudiger toepasbaar te maken. Daarbij is aansluiting gezocht bij de wettelijke vormgeving van de regeling van de tbs-maatregel. Hierboven is al ingegaan op de vraag of de voorgestelde regeling daarmee wel voldoende op de jeugdige is toegesneden.

Maar ook overigens meent het College dat de regeling een paar onduidelijkheden bevat. In de Wet USB is vastgelegd dat de termijn van de pij-maatregel niet loopt gedurende een voorwaardelijke beëindiging (artikel 6:2:22 lid 2 sub c Sv). Deze bepaling komt in de nieuwe redactie van dit artikel niet terug en daardoor is niet duidelijk wanneer de termijn van de pij-maatregel loopt en welke termijn van toepassing is als er een voorwaardelijke beëindiging loopt.

Daarnaast is in de pij-maatregel nog niet geregeld dat een detentie uit anderen hoofde een voorwaardelijke beëindiging opschort. Met de Wet USB wordt artikel 38f Sr gewijzigd (artikel 6:1:19 Sv) waardoor ook een detentie tijdens een voorwaardelijke beëindiging leidt tot opschorting van de terbeschikkingstelling. In de praktijk wordt een dergelijk artikel in de pij-wetgeving node gemist. In het kader van het stroomlijnen van de wetgeving meent het College dat het aangewezen is om een vergelijkbaar artikel voor de pij-wetgeving op te nemen.

De tijdelijke crisisopname, zoals thans opgenomen in de USB-versie van artikel 6:6:11 lid 7 Sv, wordt door de invoeringswet opgenomen in artikel 6:6:10 Sv. Dit wordt gemotiveerd door de enkele stelling dat dit systematisch logischer zou zijn, omdat voornoemd artikel 6:6:11 grotendeels betrekking heeft op de vordering tot verlenging van de terbeschikkingstelling. Het College wijst echter wel op een ongewenst (en mogelijk onbedoeld) gevolg, namelijk dat het ingevolge het eerste lid van artikel 6:6:10 Sv 'de rechter' is die beslist over de tijdelijke crisisopname en dat het ingevolge het (nieuwe) vierde lid van artikel 6:6:10 Sv de rechter-commissaris is die de tijdelijke opname kan verlengen. In verband met de spoed waarmee een tijdelijke crisisopname doorgaans gepaard gaat, was de bevoegdheid om het bevel te geven in de Wet USB nu juist overgeheveld naar de rechter-commissaris. Het lijkt erop dat dit per abuis wordt teruggedraaid. (Hierbij hoort ook nog een problematische wijziging van de beslistermijn. Voor de rechter-commissaris geldt in het huidige artikel 6:6:11 lid 7 Sv (versie Wet USB) dat hij binnen driemaal vierentwintig uur dient te beslissen over de vordering tot tijdelijke crisisopname. Maar voor 'de rechter' is voor deze beslissing geen termijn bepaald, of het zou de eenmaandstermijn van artikel 6:6:13 lid 1 Sv moeten zijn. Een termijn van een dergelijk lange duur is voor de praktijk evenwel niet werkbaar.) Het College adviseert dringend om de zo-even besproken wijzigingen ongedaan te maken in die zin, dat de bevoegdheid om te beslissen over een tijdelijke crisisopname weer in handen van de rechter-commissaris wordt gelegd.

Ook artikel 6:6:13 lid 1 Sv wordt gewijzigd. In de memorie van toelichting wordt omtrent deze wijziging slechts gesteld dat enkele verschrijvingen worden gecorrigeerd. Het College merkt echter op dat de voorgestelde wijziging voor de praktijk belangrijke consequenties heeft. In het huidige artikel 509t lid Sv is bepaald dat een beslissing op een verlenging binnen twee maanden na ontvangst van de vordering moet worden genomen. Dit is overgenomen in het huidige artikel 6:6:13 Sv (versie Wet USB). Als gevolg van de voorgestelde wijziging dient het onderzoek van de rechter binnen één maand na ontvangst van de vordering plaats te vinden. Dat is een substantiële inhoudelijke wijziging, die voor de praktijk belangrijke gevolgen heeft en die in het geheel niet wordt gemotiveerd. De rechter heeft hierdoor nog maar een maand om de verlenging te behandelen in plaats van de huidige twee maanden. Gelet op de huidige werkdruk in de strafrechtelijke keten vraagt het College zich af of deze termijnen daadwerkelijk kunnen worden gerealiseerd.

In artikel 6:6:15 Sv wordt het hoger beroep tegen een aantal beslissingen geregeld. Met de nieuwe redactie van deze bepaling wordt beoogd om in één artikel de mogelijkheid van hoger beroep te regelen voor het openbaar ministerie, de ter beschikking gestelde, degene die is geplaatst in een inrichting voor stelselmatige daders en degene die een gedragsmaatregel heeft opgelegd gekregen. Zij kunnen binnen veertien dagen beroep na de beslissing van de rechter beroep instellen. Echter, in de onderdelen a t/m h wordt consequent gesproken over 'de beslissing tot'. Dat wekt de indruk alsof alleen het toewijzen van de vordering vatbaar is voor hoger beroep. Maar beroep instellen is, in ieder geval voor het openbaar ministerie, net zo belangrijk in het geval de vordering wordt afgewezen. Het College geeft er de voorkeur aan dat, net zoals in het huidige artikel 6:6:15 Sv (versie Wet USB), consequent wordt gesproken over beslissingen 'ter zake van'.

Daarnaast is voorzien in één termijn voor zowel het openbaar ministerie als voor (kort gezegd) de andere betrokkene. Een ieder kan binnen veertien dagen na de beslissing van de rechter beroep instellen bij het gerechtshof Arnhem-Leeuwarden. Daarmee worden de andere betrokkenen gekort in hun termijn om beroep in te stellen. Immers, het algemene beroepsartikel 509v Sv spreekt over een appeltermijn van 14 dagen na betekening voor een terbeschikkinggestelde.

In een nieuw geformuleerd artikel 6:6:31 Sv wordt bepaald dat de rechter (a) de terbeschikkingstelling met voorwaarden, (b) de ter beschikkingstelling met bevel tot plaatsing in een justitiële jeugdinrichting of (c) de terbeschikkingstelling kan verlengen met een jaar of twee jaren. Hetzelfde geldt ingevolge artikel 77t lid 2 Sr voor de termijn van terbeschikkingstelling van de jeugdige. Ook artikel 77tb Sr wordt opnieuw geformuleerd en bepaalt nu dat in geval van voorwaardelijke beëindiging van de plaatsing in een justitiële jeugdinrichting, de

terbeschikkingstelling van de jeugdige telkens met een jaar, dan wel met twee jaren kan worden verlengd.

In de artikelen 6:6:31 Sv en 6:6:32 Sv (versie Wet USB) en de huidige artikelen 77t Sr en 77tb lid 2 Sr wordt bepaald dat de rechter een verlenging van ten hoogste twee jaar kan vaststellen. Het College vraagt zich af waarom in de nieuwe voorstellen met vastgestelde termijnen wordt gewerkt. Het voorstel heeft tot gevolg dat de praktijk op dit punt behoorlijk aan flexibiliteit en maatwerk zal moeten inleveren. Voorts is het de vraag of deze wijziging, die is gekopieerd uit het volwassenenstrafrecht, wel in het jeugdstrafrecht kan worden toegepast.

Immers, artikel 37 onder b van het hierboven genoemde IVRK schrijft voor dat de vrijheidsbeneming van een kind slechts wordt gehanteerd als uiterste maatregel en voor de kortst mogelijke passende duur. Een wettelijke minimumtermijn voor verlenging van de terbeschikkingstelling, in welke vorm dan ook, lijkt hiermee op gespannen voet te staan.

Het IVRK richt zich niet alleen tot de wetgever, ook de rechter zal bij de behandeling de eisen van het IVRK betrekken. Indien bijvoorbeeld een verlenging van drie maanden nodig zou zijn terwijl de rechter minimaal een jaar moet verlengen, is het de vraag of de reclassering een dergelijke verlenging zal adviseren en de rechter zo'n verlenging zal uitspreken. Een dergelijke lange verlenging voldoet immers niet aan het vereiste van een zo kort mogelijke passende duur van de vrijheidsbeneming van de jeugdige. Het College merkt op dat daardoor het risico reëel is dat terbeschikkinggestelde jeugdigen die nog niet geheel zijn uitbehandeld en waarbij een kortdurende verlenging van de pij-maatregel nodig is, toch al in de voorwaardelijke beëindiging terecht komen. Ook vanuit het oogpunt van beveiliging van de maatschappij is dat een ongewenste situatie.

Het College dringt erop aan dat de bestaande constructie, dat de rechter de duur van een verlenging van de vrijheidsbeneming van de jeugdige bepaalt en dat de wetgever daarvoor maximumtermijnen voorschrijft, wordt gehandhaafd en adviseert om het wetsvoorstel dienovereenkomstig aan te passen.

Voorts merkt het College op dat niet meer is voorgeschreven dat de verlenging die in artikel 6:6:31 Sv is opgenomen (anders dan de oplegging) in het belang van een zo gunstig mogelijke verdere ontwikkeling van de jeugdige dient te zijn. In de USB-versie van artikel 6:6:31 was in de tweede volzin van het derde lid nog voorgeschreven dat artikel 77s lid 1 onder c Sr (in de versie van de invoeringswet is dit artikel 77s lid 1 onder 3° Sr) van overeenkomstige toepassing was. Deze toevoeging is zonder nadere motivering verdwenen. Het is de vraag of het laten vervallen van dit criterium in overeenstemming is met internationale verdragen. Mede gelet op het pedagogische karakter van de maatregel is een nadere uitleg gewenst over de vraag waarom het vereiste dat de verlenging in het belang van een zo gunstig mogelijk verdere ontwikkeling van de jeugdige dient te zijn is geschrapt.

In de Wet USB is in artikel 6:6:31 Sv en artikel 6:6:32 Sv de rechter aangewezen die de verlenging van de maatregel van plaatsing in een inrichting voor jeugdigen respectievelijk de voorwaardelijke beëindiging kan bevelen. Dat is de rechter die in eerste aanleg kennis heeft genomen van het misdrijf ter zake waarvan de maatregel is opgelegd. In het nieuwe artikel 6:6:31 Sv is de specifieke aanwijzing van de rechter verdwenen, het is 'de rechter' die de in lid 1 onderdeel a tot en met g genoemde beslissingen kan nemen. In de memorie van toelichting wordt niet uitgelegd waarom deze wijziging is aangebracht. Het College adviseert om in het nieuwe artikel 6:6:31 Sv opnieuw de rechter aan te wijzen, namelijk de rechter die in eerste aanleg kennis heeft genomen van het misdrijf. Daarmee wordt *tevens* een probleem in de praktijk opgelost voor die gevallen waarbij de tenuitvoerlegging van de voorwaardelijke pij-maatregel gevorderd diende te worden bij het gerechtshof (dat deze maatregel had opgelegd).

Artikel III

Hierboven is al iets gezegd over de artikel 77t en 77tb in relatie tot artikel 6:6:31 Sv. Het College heeft nog een paar additionele opmerkingen over de artikelen 77ta en 77tb Sr.

Artikel 77ta lid 1 Sr bepaalt dat de totale duur van de terbeschikkingstelling met voorwaarden de drie jaar niet te boven gaat. Toepassing van artikel 6:6:31 lid sub a Sv laat echter een verlenging van de terbeschikkingstelling toe van twee jaar. Dat zou de maximumduur van de terbeschikkingstelling verhogen tot in totaal vier jaar, hetgeen niet correspondeert met de in artikel 77ta lid 1 voorgescreven termijn. Het College adviseert om de termijnen voor de terbeschikkingstelling met voorwaarden met elkaar in overeenstemming te brengen.

Artikel 77ta lid 2 Sr bepaalt dat, waar het gaat om jeugdigen die worden vervolgd voor andere delicten dan geweldsdelicten, de totale duur van de maatregel van terbeschikkingstelling van de jeugdige met bevel tot plaatsing in een justitiële jeugdinrichting een periode van vier jaar niet te boven gaat. Dat betekent dat de huidige maximale periode van drie jaar met één jaar wordt verhoogd. Deze verhoging wordt echter in de memorie van toelichting niet gemotiveerd. Het College meent dat dit een substantiële wijziging is, die in de memorie van toelichting nader zou moeten worden toegelicht.

Artikel 77tb Sr schrijft voor dat in geval van voorwaardelijke beëindiging van de plaatsing in de justitiële jeugdinrichting de terbeschikkingstelling van de jeugdige telkens met een jaar, dan wel twee jaren kan worden verlengd. Niet duidelijk is of de verlenging van de terbeschikkingstelling ook gebonden is aan de maximale termijn van zeven jaar voor de maatregel zoals omschreven in artikel 77ta lid 3 Sr of dat de verlenging van de terbeschikkingstelling voor jeugdigen in het geheel

niet aan een maximumperiode is gebonden. Het College adviseert om hierover hetzij in de wet, hetzij in de memorie van toelichting duidelijkheid over te verschaffen.

Artikel IV

In Artikel IV wordt overgangsrecht geformuleerd in verband met de voorziene inwerkingtreding van een aantal artikelen in de Wet verplichte geestelijke gezondheidszorg. In artikel 6:6:13 lid 5 Sv wordt na "overweegt" ingevoegd "dan wel toepassing van artikel 2.3 van de Wet forensische zorg overweegt". Het College meent dat zich hier een probleem voordoet. In artikel 6:6:13 lid 5 Sv staat kort samengevat dat als de rechter de voorwaardelijke beëindiging van de terbeschikkingstelling overweegt en hij het voor zijn oordeelsvorming noodzakelijk acht zich nader te informeren, hij met gelijktijdige verlenging van de verpleging zijn beslissing voor ten hoogste drie maanden kan aanhouden. Na de voorgestelde wijziging zou de rechter ook met gelijktijdige verlenging van de verpleging zijn beslissing voor drie maanden kunnen aanhouden indien hij toepassing van artikel 2.3 Wet forensische zorg overweegt. De combinatie van een aanhouding (maximaal drie maanden) en een verlenging van de terbeschikkingstelling (minimaal een jaar) gaat echter niet samen met het afgeven van een zorgmachtiging. De rechter kan niet eerder toepassing geven aan artikel 2.3 Wet forensische zorg dan nadat de terbeschikkingstelling (voorwaardelijk) is beëindigd. En de terbeschikkingstelling kan, nadat deze is verlengd, niet eerder worden beëindigd dan nadat een jaar is verlopen na de verlenging. Als de rechter toepassing van artikel 2.3 Wet forensische zorg overweegt, zou hij de beslissing drie maanden kunnen aanhouden, maar moet een verlenging achterwege blijven. Het College adviseert om artikel 6:6:13 lid 5 Sv in deze zin te wijzigen dat de rechter ten behoeve van het afgeven van een zorgmachtiging zijn beslissing wel drie maanden kan aanhouden, maar dat een verlenging van een jaar in dit geval wordt geschrapt.

Redactioneel

Onderdeel A

In de artikelen 6:3:3 lid 1 Sv, 6:3.10 lid 1 Sv en 6:6:8 lid 1 Sv (telkens: versie Wet USB) wordt het openbaar ministerie abusievelijk geschreven als 'openbaar Ministerie'.

In artikel 6:4:5 lid 1 Sv (versie Wet USB) wordt verwezen naar artikel 94a, derde en vierde lid. Inmiddels moet dit zijn artikel 94a, vierde en vijfde lid.

Artikel I, onderdeel QQ, wordt gewijzigd. In artikel 6:2:8 lid 1 Sv wordt verwezen naar artikel 6:2:15 Sv. Met de voorgestelde wijziging komt artikel 6:2:15 Sv echter te vervallen. Derhalve dient ook de verwijzing te vervallen.

In artikel 6:6:10a lid 2 Sv wordt verwezen naar artikel 37 lid 2 van het Wetboek van Strafrecht. Als gevolg van de regeling voor de weigerende observandi is de inhoud van deze bepaling echter verplaatst naar artikel 37a lid 3 Sr.

De rechter-commissaris kan ingevolge het nieuwe vierde lid van artikel 6:6:10 Sv slechts een verlenging van de tijdelijke crisisopname bevelen. In dit verband dient ook artikel 6:6:11 lid 8 Sv te worden gewijzigd. Dit artikel schrijft namelijk voor dat de rechter-commissaris op de vordering tot (verlenging van de) tijdelijke crisisopname binnen driemaal vierentwintig uur dient te beslissen. Omdat het zevende lid vervalt wordt het huidige artikel 6:6:11 lid 8 Sv vernummerd tot lid zeven, en dient de bepaling niet alleen naar de juiste leden in artikel 6:6:11 Sv te verwijzen (wat nu niet meer het geval is), maar ook naar artikel 6:6:10 lid 4.

In artikel 6:6:16 Sv wordt in lid 3 de ISD-maatregel opgenomen. Daarin wordt gesproken over 'de vordering tot verlenging door de rechtbank is afgewezen'. Dient hierin niet ook de 'de vordering tot voortzetting' te worden opgenomen?

In artikel 6:6:32 lid 3 Sv wordt gesproken over een dubbelrapportage na zes jaar. Het College veronderstelt dat hier vier jaar is bedoeld.

Onderdeel B

In artikel 38ab wordt verwezen naar artikel 537 Sv. Dit artikel bestaat op dit moment echter niet meer.

Onderdeel E

Niet duidelijk is wat wordt bedoeld met 'In artikel 77x vervallen de aanduiding "1." voor het eerste en tweede lid.'

Onderdeel H

Artikel 77t lid 1 Sr geeft aan wanneer de termijn van de terbeschikkingstelling start en verwijst daarbij naar artikel 77s lid 1 Sr. Het College adviseert hier een zinsnede aan toe te voegen, namelijk: 'tenzij de terbeschikkingstelling op grond van artikel 77sa lid 5 dadelijk uitvoerbaar is verklaard.'.

Artikel 77t lid 2 Sr maakt een voorbehoud voor onder andere het bepaalde in artikel 77tb Sr. Dit voorbehoud is, gelet op de tekst van artikel 77tb Sr, niet goed te begrijpen.

Hoogachtend,

procureur-generaal